

Hellen Rinell
5 Tsi Yang Road
T s i n g t a o.

Göteborg den 26 april 1950.

N:r 275.

Hella lella!

Ditt brev nr 41 av den 20 mars fick jag på Idas 89-årsdag, den 12 dennes. Och du ska ha många tack.

Jag var faktiskt så trött och sömrig då jag kom hem kl. 18, så jag gick och la mej och somnade en stund. Efter det ringde Ruth och läste upp ditt brev av den 10 april, som kom i dag. Hon skulle visst skriva i kväll, för du skriver kanske inte än, sa hon. Nej, det gör jag nog inte. Men så värmdes jag lite kaffe från i går kväll och så åt jag upp 2 st. paris rsmörgåsar från Hellas och kände mej därav så vederkvickt att jag satte mej här vid maskinen en stund. I går kväll hade jag några av mina förra söndags-skolflickor hos mej. 8 eller 9 väntade jag, men bara 5 kom, vilket gjorde att jag fick både paris rsmörgåsar och kaffe över. Vi hade en trevlig kväll - tyckte åtminstone värdinnan - och en kvart före kl. 23 for dom hem och kl. vart ju mer än 24 innan jag somnade och vaknade halv 5, vilket ju kunde anses onödigt. Inte sant?

I söndags kväll hade jag avskedskalas för Kajsa Persson med kaffe och bredd smörgåsar från Hasselblads. I morron kommer en ung man från Joseph Perssons - förut anställd hos oss - att förljuva kvällen för mej. Och i kväll skulle jag alltså ta igen mej, vilket jag gör med att skriva till Hella! På söndag ska jag ha körkaffe för Elsa Byström och hennes syster Anna Appelkvist samt Inga och Bernt Norberg och deras båda flickor Eva, som väl är kanske 3 år och Annika som är ett par, tre månader. Nej, det var sant, Berndt skulle visst gå på fotboll, så det blir bara vi fruntimmer. Men, som du vet, är vi alltid så trevliga!!! Mormor Elsa har inte sett den nya telningsen förut. Otto är visst ganska kry nu. Jag såg i Vepan här om dan att han deltog i predikantmötet - var det nu var någonstans. Damen hade i sitt brev vänligheten efterfråga mitt hälsotillstånd inclusive mina röda blodkroppar. Jo tack, bra! Åtminstone ska det väl bli bra med dom. Jag går nu hos doktor Wällgren och får B 12 eller som det på etiketten heter Behepan. En injektion 2 gånger i veckan. Om detta håller vad det lovar, så skulle det kunna hända att jag blev frisk. Eller i varje fall avsevärt hjälpt. I stället för att skriva mer om det tror jag att jag skall klippa ur en artikel ur "Det bästa" och bifoga detta brev. Om jag skickar hela tidskriften, så måste den ju gå med vanlig post, vilket ju tar lång tid. Det kanske finns någon där ute som har D.B. på engelska. Det tycks visserligen vara en journalist, som skrivit artikeln i fråga och den är kanske märkt av en sådan skrivares överdrifter. Men ändå - -. Du kan ju tala med doktor S. om saken. Kanske det är något för er båda era stackars krakar. Prof. Jan Waldenström, som är vårt lands främste på blodsjukdomarnas området har hållit ett föredrag i radio om saken. Lycka till! Enligt bifogad artikel ser det ju ut som om det skulle kunna göra alla trötta människor otrötta. Inte sant?

Olle var hemma i påsk. Nu ger han upp skolan. Han skrev till föräldrarna att ~~nu~~ "hela skolan har gått åt skogen och nu går jag dit också!" När jag var i Stockholm så sa jag till honom att han skulle gå till Yrkesvägledningsbyrån för ungdom och hör efter vad dom trodde om hans framtid. Han gjorde det här i Gbg tredjedag påsk. Han träffade där på vänliga och intresserade människor. Dom ansåg att för att ge sej på något yrke var han för gammal.

I dag är det den 27. Jag kom alltså inte längre i går kväll. Och i dag är det också moster Öbergs födelsedag. Och det undras mej om inte hon fyller 100 år. Jag har för mej att hon var född 1850. Det skall jag faktiskt försöka ta reda på. Och morbror Svante hade i dag fyllt 86 om han hade varit kvar i tidernas och förgängelsens värld. Nu är dom båda, de kära gamla, där man icke längre räknar år, där förgängelsens krafter inte längre verka. Vi minns dom båda med sådan glädje!

Jag skulle rätta till något som jag skrev i förra brevet. Oddestad blev sjuk i sitt arbete och man for hem med honom. Det var på onsdagen och inte på torsdagen, som jag sa. Och det var kanske inte hjärnblödning i vanlig mening utan en propp på hjärnan. Men det säga att han var vid medvetande och kände igen alla barnen, då dom kom hem. Erling var också i Sverige, jag tror i Linköping. Han tog vägen om Romanäs och hämtade Hanna och så var dom alla samlade kring far. Dom säger att Hanna har det så svårt. Hon tycker att det är så bittert att hon inte fått vara hemma under dessa sista år och fått vara tillsammans med far. Hon gråter så mycket. Nu är hon till baka på sanatoriet. Hans var så illa tagen att han kunde inte hålla ett litet tal vid båren i Tab., tror jag det var, utan han försvann och Per fick rycka in och gjorde det så fint och bra.

Jaha, så går det när man inte vet vad man gör. Jag ser nu att jag slutade ark ner 1 med Olle. Får väl fortsätta där då. För yrkesutbildning vill dom gärna ha tag i pojarna vid 15-16-17-årsåldern. Alltså 4 år för sent. Dom tittade på hans kropp, som ju är väldigt smidig och fin, och sa: Ni är ju en skogsman! Där är säkert er plats. - Det bestämdes att han, då han kom hem, skulle anmäla sej hos dom för att i sommar komma ut på något slags läger och sedan rycka in som skogsvaktare, tror jag det hette. Sedan kan han ju stiga i graderna. Men tänk om han haft studenten! Då kunde han siktat till jägmästare, vilket ju är en förnämlig uppgift. Nu går jag här i mitt stilla sinne och hoppas att, då han nu kommer in i denna uppgift och upp-täcker att man kan komma bra mycket längre med lite mera kunskaper, han ska hugga i och läsa igen. På egen hand alltså. I denna skogsmannautbildning ingår en hel del teoretiska kurser. Men kunde han dessutom klara studenten så tror jag att uppgiften är bra. Det kändes faktiskt som en befrielse, när han kom med detta uppslag. Privatisterna ha detså förnämligt nu. Dom kan få tentera i ett ämne åt gången och betygen står sej visst i sex år. Och det är ju vettigt och bra. Jag får säga att det varit bekymmersamt med Olle just därför att han vid denna ålder inte haft en aning om någon linje i händelse han inte kunde fortsätta skolan. När dom är så pass gamla, så brukar dom väl ha fått tag i något som dom hellre vill än läsa. Men jag tycker det ska bli intressant att se om han inte här har funnit sin väg. Han är ju så rar Ollepojken. Man kan säga till honom riktigt allvarligt om saker och ting utan att han alls blir purken utan han tar upp saken och resonerar och förstår att man vill hans bästa. Det säger Rudéns också. - För resten så kan jag tala om att Olle predikade högmässa i Skuru för en tid sedan. Vi ha nog varit lite bekymrade för att Aina har tagit för mycket av hans studietid. Men kommer han nu ut så här, så är det nog en tillgång att han har henne. För man vet inte vad dom kan råka ut för i sådana här främmande sammanhang. - Du vet att Royseman är här nu igen och har tagit sitt rum i besittning. Och lagt på ~~erant~~ stora matta. Jag skall bli ditbjuden när han fått allt i ordning!!! I tisdags hade jag några av mina förra söndagsskol flickor här och då erbjöd han sej att, då han for från jobbet, köra upp till Hellas och hämta mitt bröd, vilket han också gjorde. Jag har inte haft klart för mej varför han på så lång tid inte kunnat få inresetillstånd till USA. Men nu sa han att det handlar om att han tillhör Kina-kvoten. Hade han varit född i Sverige, hade det gått fortare. Nå ja, han tar det nog lugnt. Och jag tror att om han kunde få någon egen rörelse, så brydde han sej inte om USA. Jag

tycker ju att han ska ta det lugnt med egen rörelse tills det kommer något lämpligt i hans väg. Och jag har också lite försiktigt påpekat att det är inte så enkelt att starta med andras pengar. Om det skulle misslyckas, så är det ju hemskt tråkigt. Man är ju mycket starkare både mot sina långivare och andra kreditorer om man tagit så pass tid på sej att man samlat ett litet kapital själv. Sönt tas ju inte upp någonting även om det framföres i mycket försiktig och närmast frågande ton. Man är ju så efterbliven sååå och har så fel sååååå. Även om man har varit med om att se folk starta och stupa eller lyckas i snart 45 år. Jag tror dock att Roy inte skaffar sej kredit i affärer, där han köper kläder och sånt. Och det är ju bra.

Minns du vem Emma Juhlin är? Märta Juhlin-Gustafssons mamma? Det vet du nog. Hon är sjundedagsadventist, säges det. Märta också. Så dom arbetar inte på lördag, men så mycket mer på söndag. Men Märta man arbetar på Papyrus i Mølndal - en stor fabrik alltså - så han måste arbeta på lördag för att försörja sin hustru, som inte arbetar på lördag och kanske i någon mån sin svärmor också. Ja, detta sista vet jag inget om. Och Märta har väl eget arbete för den delen. Men Nils Gustafsson - en snäll men efterbliven karl i 50-årsåldern. Ack ja! brukade Ida säga. Du kanske har sett honom? Nu till ditt brev av den 20/3 igen. Du tycks vara en liten krake. Men det är ju väl att du hänger ihop tack vare diverse medikamenter och dr Schmits värdefulla råd, vilka du bör följa. Om Oscar kan få stanna på de villkor du nämnt, så är det klart att du skall stanna hos honom, så länge det går. Annars ha vi Holsby-kurs i år. Den är som vanligt i slutet av augusti. På onsdag i förra veckan var jag och hälsade på Sonja Lönn. Hon var så bra att hon följande dag for till Stockholm för att rycka in på Södersjukhuset igen. Och det var så roligt såååå. Hon gladdes åt att Gunnar skulle komma hem i höst eftersom han inte kunde komma förr. Han hade sagt att han hade så mycket att göra, så han kunde inte resa förr. Vad gör han? Jag menar vad han kan göra, som inte kan lämnas i andra händer förr än i höst? Det låter konstigt.

Tiden rider fort och mina brev bli alörig färdiga. Nu är det den 28. I dag ha vi haft bolagsstämma i Fässberg. Och jag utgick ur styrelsen, där jag visserligen inte gjort någon nytte, men har varit suppleant i 30 år. Så då så!

Dr Georg Palmér var inne på kontoret hos cheferna i dag och herr Pettersson presenterade honom för Ruth och han kände ju David och om Lisas bok sa han "Afrikansk vardag är en bra bok!" Hon har skrivit till Läsa om detta. Du ska tro att hon slickar sej om mun.

Beträffande Kalle och Frida så visste vi ingenting förr än lysningen meddelades i tidningen. Annons hade dom inte förr än dom vigdes den 15 febr. Det var väl för att jag inte skrev på så länge, som denna nyhet inte nådde dej tillräckligt fort. Att ingen annan skrivit under den tid då dom visste att jag inte skrev! Ja, sanna är dom.

Det är så intressant med alla uppgifter som du kan lämna i mina brev. Det blir ett fint arkiv med tiden. Bl. a. om underliga människor i din närhet. Så trevligt det låter att ni - några missionärer - kommer tillsammans en gång i veckan och talar med Gud och med varandra.

Om du någon gång kommer hem, så behöver du nog inte frukta att du måste kruska omkring och hålla föredrag om du inte blir en "bättre krake" än du nu är. Det kan ju en läkare sätta stopp för. Och så kan jag göra det!!! Jag ser av brevet att du också önskar veta hur det gick till när Kalle friade. Då jag inte ännu fått några uppgifter därom är jag icke i tillfälle tillmötesgå eder önskan!!!!

~~Så ska väl~~ Jämmer och elände! Jag glömde ju att gratulera Oscar i mitt marsbrev, som kanske ändå kom fram till den 7 april. Nästa år kanske mitt dåliga minne har kommit sej ett tag. Nu de käraste hälsningar till er alltre och flickorna om det passar åtte

Om Lena